

Hugo Bouter

Vindecarea lui Naaman

Lecții din 2 Impărați 5

"Du-te și scaldă-te... și vei fi curat" (2 Impărați 5.10,13)

"Cine s-a scădat... este curat de tot" (Ioan 13.10)

Cuprins

Cuprins	3
1. Lepra lui Naaman.....	4
Personajele principale.....	4
Naaman, comandantul armatei siriene.....	5
Lepra lui	7
Intrebări.....	8
2. Un sfat neașteptat.....	9
O fetiță din țara lui Israel.....	9
Pe drumul spre împăratul lui Israel.....	10
La Elisei	11
Intrebări.....	12
3. Cufundarea lui Naaman in raul Iordan	13
Du-te și scaldă-te in Iordan	13
Viață nouă in Hristos.....	14
O binecuvantare de șapte ori	15
Intrebări.....	16
4. A umbla in innoirea vieții	17
Viața nouă de recunoștință a lui Naaman	17
Viața in prezența lui Dumnezeu	18
A trăi fără compromisuri lumești	19
Intrebări:	20
5. Sfarșitul lui Ghehazi.....	21
Lăcomia lui Ghehazi	21
Confruntarea cu Elisei	22
Pedeapsa	23
Intrebări.....	24
Concluzie.....	25

1. Lepra lui Naaman

2 Impărați 5.1

In această broșură vom studia lepra lui Naaman și vindecarea sa in lumina Noului Testament. Curățirea sa reprezintă o ilustrare clară a curățirii unui păcătos de păcatele sale. După ce am făcut cunoștință cu personajele principale ale acestui capitol, ne vom ocupa cu intrebarea de ce lepra este o imagine a păcatului.

Personajele principale

Acum, această binecunoscută istorisire este un exemplu pentru o povestire plină de putere. Un număr de persoane vor fi prezentate in anumite ipostaze, clar și succint, ca intr-o nuvelă fascinantă.

Nu este de mirare, doar acesta este Cuvantul lui Dumnezeu, care este plin de viață și de putere. Mai intai să ne ocupăm cu personajele principale:

Naaman, comandantul armatei siriene: un om cu multă vază și stimat, atat in ochii stăpanului său cat și in ochii slujitorilor săi (versetul 1 și 13). Dar el avea o problemă de nerezolvat: era un lepros.

Apoi o *fetiță din țara lui Israel*. Ea trăia in exil intr-o țară străină, dar a rămas credincioasă Dumnezeului lui Israel. Ea avea o mare credință și își iubea vrăjmașii (versetul 3). Această fetiță rămâne anonimă, dar este remarcabilă prin calitățile sale spirituale demne de luat in seamă.

Un alt personaj este *impăratul lui Israel*. De asemenea numele său nu este amintit, dar considerăm că era Ioram, fiul răului

Ahab, caracterizat prin necredință, indoială și suspiciune (versetul 7).

Profetul Elisei, purtătorul de cuvânt al Dumnezeului cel Viu. El este personajul principal din acest capitol. Era cunoscut pentru simplitatea sa și pentru hotărârea sa față de Domnitorul pământesc și chiar față de propriul slujitor Ghehazi.

Ghehazi, slujitorul profetului. El se află într-un contrast profund față de stăpanul lui prin lăcomia, inconștiența și caracterul său lumesc. Impulsurile adanci ale inimii sale îl aduc într-o poziție asemănătoare cu cea a lui Iuda de mai târziu față de Domnul Insuși. Capitolul se încheie cum a început: cu un lepros! Lepra lui Naaman se va lipi pentru totdeauna de Ghehazi și de urmașii săi (versetul 27).

Naaman, comandantul armatei siriene

Naaman era un om foarte respectat și bine cunoscut. Numele său înseamnă "Plăcut" sau "Indrăgit". Atenția pe care au avut-o ceilalți față de el, trebuie să-l fi adus în această poziție de mare personalitate. Atât stăpanul său cât și slujitorii săi păreau să fie în relații sincere cu el (versetul 4,5 și 13). Favoarea pe care o avea el era rezultatul succeselor sale militare (versetul 1): "căci prin el Dumnezeu a dat sirienilor biruința".

Aceasta era o afirmație concludivă, care ne confirmă de fapt că Domnul guvernează. Dumnezeu guvernează nu numai propriul său popor, ci și națiunile pământului. Și așa se întâmplă totdeauna, deși căile Sale de guvernare sunt deseori nedescoperite și căile Sale sunt atât de pătrunse. Aceasta este prima lecție pe care o învățăm aici. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al unui loc, un Dumnezeu al munților sau al câmpiei sau al unor elemente. Aceasta este de fapt învățătura păgânilor și chiar a sirienilor (1 Impărați 20.23). Dar aceasta era o greșală. Dumnezeu este Dumnezeul cel Viu, Dumnezeul cerului și al pământului. El ține întreaga lume în mainile Sale.

În al doilea rând, El folosește națiunile, când este necesar pentru a judeca propriul Său popor. Aram (Siria) era o astfel de nua de

disciplină în zilele lui Ahab cel rău și a urmașilor săi și asirienii, puterea lumii care s-a înălțat apoi, va fi o mare revărsare (Isaia 10.5). Aram din Nord era o amenințare pentru Israel încă de pe vremea lui Solomon (1 Impărați 11.25). Între cele două mici state nu au avut loc totdeauna războaie, temporar ei vroiau să încheie tratate de pace (compară legământul dintre Ahab și Ben-Hadad din 1 Impărați 20.34). Relația dintre Israel și Siria în acest timp pare a fi mai mult o pace sub arme. Același lucru reiese și din faptul că împăratul lui Israel vede în scrisoarea împăratului Siriei un prilej pentru un nou posibil război (versetul 7).

Dumnezeu folosește pe împăratul din Nord ca o nua a maniei Lui. Aram înseamnă "Înalt" sau "Înălțat". În Aram noi vedem o imagine a lumii, un adversar mandru al poporului lui Dumnezeu, un dușman, care este convins de capacitățile lui proprii și care vorbește într-un anumit fel despre automulțumire, despre propriile posibilități (compară statura lui Naaman în versetul 12). Când poporul lui Dumnezeu se găsește într-o astfel de stare, trebuie să suporte o infrângere în confruntarea sa cu lumea. Și astăzi este tot la fel. Suntem noi conștienți de aceasta?

Noi considerăm că biruința lui Naaman a fost într-adevăr asupra lui Israel, deși nu se spune aceasta în multe cuvinte. Există o scriere iudaică interesantă în care se spune că Naaman era arcașul care în bătălia de la Ramot din Galaad l-a rănit pe împăratul Ahab (1 Impărați 22.34). Alții spun că prin el, au fost raportate biruințe ale lui Aram asupra asirienilor. Ca întotdeauna, însă, a doua carte a Impăraților lămurește că Elisei joacă un rol important în războiul dintre Aram și Israel. Profetul apare chiar în Damasc (2 Impărați 8.7). El apare aici în legătură cu numirea lui Hazael ca împărat al Siriei. Toate acestea fac parte din planul lui Dumnezeu, pentruca să disciplineze pe poporul abătut și să-l cheme la pocăință.

Naaman, comandantul armatei siriene, era deci un om mare. El a fost chiar o unealtă în mainile Domnului. Am putea spune că avea succes în toate lucrurile. Dar totul era doar ce se vedea. Era partea exterioară a vieții lui.

Lepra lui

Naaman avea o problemă ascunsă. Portretul frumos din versetul 1 este umbrat prin cuvântul serios "dar". Acest cuvânt este spus atât de mișcător, "dar lepros". El avea o boală incurabilă și nimeni nu putea să îl ajute. Este posibil ca boala să fi fost încă în stadiul de început, deoarece versetul 11 vorbește despre locul răniilor. Dar boala se întindea în ascuns și cuprindea tot mai multe părți ale corpului. Era o priveriște îngrozitoare. Ce va fi cu el? Cum ar putea el să trăiască cu această problemă?

Ce spune Biblia referitor la lepră? Pare a fi o denumire cuprinzătoare care este în legătură și cu îmbrăcămintea și casa (Levitic 13 și 14). Unii spun că ea cuprinde toate felurile de eczeme și boli de piele. Dar legea însăși face deosebire între "lepra obișnuită" și "eczemă" (Levitic 13.39).

Referitor la oameni putem aminti cazurile de lepră ale lui Naaman și Gehazi și Maria (Numeri 12). Vedem și alte exemple în viața lui Moise (Exod 4.6). Și împăratul Azaria (2 Impărați 15.5) și Ozia (2 Cronici 26.16).

Știm, că boala și moartea, suferința și tristețea sunt urmări ale păcatului (Geneza 3.16). Relația dintre păcat și boală este totuși o chestiune foarte complexă. Dar referitor la lepră, se poate spune, că această boală este un exemplu foarte potrivit al păcatului și urmărilor lui distrugătoare, mortale. Pentru a susține această afirmație pot fi amintite următoarele argumente:

1. Lepra este o boală molipsitoare care se extinde permanent în ascuns și acoperă tot corpul. Știm că nimic bun nu locuiește în carnea noastră păcătoasă (Romani 7.18). 2
2. Leprosul era privit ca un "mort" viu. Aaron vorbea despre sora lui ca despre o moartă, a cărei carne era pe jumătate putredă (Numeri 12.12). Ca și păcătoși, noi suntem morți în păcatele și fărădelegile noastre și străini de viața lui Dumnezeu (Efeseni 2.1; 4.18). Numai Dumnezeu ne poate aduce la viață (2 Impărați 5.7).
3. Leprosul era privit ca *necurat*. El trebuia ca semn de avertizare să-și rupă hainele și să strige: "Necurat! Necurat!" (Levitic 13.45). În același mod necurăția și

rușinea păcatului sunt lipite în mod natural de noi.

4. Cel lepros rămânea datorită necurăției lui afară din tabără, în afara locului unde Dumnezeu cel Sfânt locuiește în mijlocul poporului Său (Levitic 13.46; Numeri 5.2,12,14; 2 Impărați 7.3; 2 Cronici 26.21). Noi trăiam odată fără Dumnezeu în lume, instrăinați de El.
5. Leprosul nu era vindecat de un medic, ci era curățit în prezența unui preot. Curățirea ceremonială pe principiul jertfei, (printre altele o jertfă pentru vină și jertfă pentru păcat, pentru a face ispășire pentru leprosul vindecat) semnifică lucrarea Domnului Hristos. Numai lucrarea Lui mântuitoare a fost în stare să îndepărteze pata păcatului. Mai departe, ca oameni care am fost curățiți prin moartea Sa, umblăm în innoirea vieții prin puterea învierii Lui. Ungerea cu Duhul Sfânt ("Uleiul") ne face în stare să o facem.

Când privim lepra lui Naaman vedem în adevăr propria noastră imagine. Putem avea tot felul de talente. Putem fi plini de succes. Oamenii ne pot aprecia. Totuși în viața fiecăruia există un serios "dar", pentru că avem problema păcatului. Boala păcatului este lipită de noi și ne ruinează. Noi înșine nu putem rezolva problema păcatului care ne ruinează. Dar ce nu este cu puțință la oameni este cu puțință la Dumnezeu.

Intrebări

1. În care dintre cele cinci personaje principale ale acestei povestiri, recunoști ceva din tine însuși?
2. Ești probabil atât de mandru și lumesc precum Naaman?
3. Te vezi bolnav nevindecabil datorită păcatului tău? Recunoști că ești pierdut și că ești incapabil să te salvezi pe tine însuși?

2. Un sfat neașteptat

2 Impărați 5.2-9

Am văzut in primul capitol, că lepra este o imagine a păcatului. Acum vedem cum o fetiță din țara lui Israel arată comandantului armatei siriene drumul mantuirii. Aici se arată de asemenea că un om nu ar fi putut să ajute pe Naaman. Nici împăratul din Aram, nici împăratul lui Israel. Nici chiar zeii din Damasc nu ii puteau aduce ușurare. Salvarea putea fi găsită numai la Dumnezeuul lui Israel. De aceea Naaman trebuia să meargă la Elisei, reprezentantul Dumnezeuului cel Viu și Adevărat.

O fetiță din țara lui Israel

Omeneste vorbind, problema lui Naaman era de nerezolvat. Dar din fericire, prin vindecarea lui, va fi absolut clar că mântuirea se găsește numai la Dumnezeuul lui Israel. Numai El singur putea să-l curețe pe Naaman de lepra sa. Da, El ne mântuiește și pe noi de rana păcatului. Dar noi trebuie să venim prin credință la El și să nu așteptăm vindecarea noastră de la vrăjitorii acestei lumi (versetul 11). Cel ce ne poate ajuta este Dumnezeuul cel Viu și Adevărat.

Este atat de mișcător că o fetiță din țara lui Israel, arată drumul spre mântuire puternicului comandant al armatei siriene. Ea mărturisește foarte simplu credința in fața stăpanei ei: "Oh, dacă domnul meu ar fi la proorocul acela din Samaria, proorocul l-ar tămădui de lepra lui!" ... Niște cohorte de talhari războinici sirieni o răpiseră și o vanduseră pe piața de sclavi in Damasc. ... Acesta era de fapt un blestem care se abătuse peste poporul lui Dumnezeu. Moise prezisese deja acest lucru: "Fiii tăi și fiicele tale vor fi date ca roabe altui popor; și se vor topi ochii de dor,

uitandu-te toată ziua după ei, și mana ta va fi fără putere" (Deuteronom 28.32). Pe acest drum s-a găsit fetița, ajungând în casa comandantului armatei siriene (versetul 2). Soția lui Naaman a devenit stăpana ei. Dumnezeu, îngăduise aceasta și El condusesse lucrurile astfel, pentru că El avea motivele Sale proprii pentru aceasta.

Demn de remarcat este, că, fetița nu a ajuns să aibă în această nouă împrejurare nici un sentiment de ură. Cu toată vârsta ei fragedă și în ciuda împrejurărilor dificile în care se găsea în această țară străină, ea îl mărturisea pe Dumnezeu lui Israel și îi iubea chiar și pe dușmanii ei. La randul nostru, ca și credincioși, suntem și noi "trimiși imputerniciți ai lui Hristos..." (2 Corinteni 5.20; 1 Petru 3.15). Suntem noi conștienți de această chemare?

Această fetiță avea o credință mare în Dumnezeu și profeții Lui. De unde știa ea că Elisei era dispus și capabil să vindece pe comandantul Naaman de lepra lui? Ceea ce era la ea, era în mod clar credința ei. Elisei făcuse multe minuni, dar nu vindecase încă nici un lepros. Deși în acest timp erau mulți leproși în Israel, niciunul din aceștia nu fusese curățit (Luca 4.27). După tot ce se întâmplase, Dumnezeu trebuia să pedepsească poporul său pentru că slujea idolilor. Nici un israelit nu fusese curățit în aceste zile cu excepția sirianului. Harul lui Dumnezeu s-a extins astfel la păgani.

Pe drumul spre împăratul lui Israel

Soția lui Naaman a crezut cuvintele micii ei sclave și ea a relatat aceasta soțului ei. Naaman a relatat aceasta stăpanului său (versetul 4). Boala comandantului armatei a devenit în felul acesta cunoscută. S-au făcut eforturi diplomatice (așa cum se obișnuia încă din antichitate în problemele medicale). Scopul era ca împăratul lui Israel să apeleze la "profetul din Samaria", pentru că până la urmă conform orânduierilor omenești el (Elisei) îi era supus.

Naaman a luat în afară de scrisoarea de la împăratul lui, un dar foarte consistent. Aceasta este dovada că împăratul Siriei a fost dispus să dea din bogăția lui proprie pentru a ajuta pe unul din

supușii săi. Cadoul conținea o cantitate de 340 de kilograme de argint, 70 de kilograme de aur și 10 haine de schimb (versetul 10). Aurul și argintul aveau o valoare de milioane de Euro. Naaman a ajuns cu scrisoarea în Samaria. Aceasta avea următorul cuprins: "Acum, când vei primi scrisoarea aceasta, vei ști că îți trimet pe slujitorul meu Naaman, ca să-l vindeci de lepra lui" (versetul 6).

Sosirea lui a pricinuit o invălmășeală mare la curtea împăratului lui Israel, el vedea această scrisoare ca pe un pretext pentru o provocare la război (versetul 7). În disperare, el și-a sfașiat hainele. O astfel de reacție pesimistă era de așteptat la împăratul Ioram (2 Impărați 3.13), căci el știa foarte bine că nu era fiul zeului care posedă putere de vindecare (așa cum văd deseori națiunile păgane pe împărații lor).

Dar din nefericire, el a folosit în deșert Numele lui Dumnezeu când a spus: "Sunt eu Dumnezeu ca să omor și să inviez, că trimit pe bărbatul acesta să-l vindec de lepra lui?" Exact așa era situația reală! Numai Dumnezeu care a trimis boala mortală, poate să dea ușurare și să invie pe morți.

La Elisei

Se părea că împăratul Ioram nu își amintea deloc de Elisei, deși profetul era în acele zile cheia spre binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu întinsese lui Israel mâna Sa salvatoare prin intermediul slujitorului Său. Dar profetul nu era luat în seamă în patria sa. Se pare că locuia din nou în capitală (capitolul 2.25; 6.32). A trebuit el însuși să ia inițiativa. De aceea el a trimis următorul mesaj împăratului: "Pentru ce ți-ai sfașiat hainele? Lasă-l să vină la mine și va ști că este un proroc în Israel" (versetul 8b).

Așa a ajuns Naaman în sfârșit la Elisei, profetul, care se mai numește și omul lui Dumnezeu (versetul 8a). Acum el a venit la persoana potrivită, la omul lui Dumnezeu, reprezentantul Dumnezeului celui viu, care într-adevăr are putere să omoare și să invieze.

Acum însă mai era o problemă. Naaman era marcat în conștiință

de poziția lui. El a venit cu propria lui vrednicie, cu cai și care (versetul 9). Il vedem stand plin de mandrie la poarta casei lui Elisei. Dar noi nu putem veni în acest fel la Dumnezeu. Naaman nu putea fi ajutat în condiția sa în care s-a prezentat, ci numai în condiția cerută de Dumnezeu. După cum vom mai vedea, el trebuia să învețe acest lucru. Un lucru pe care trebuie să îl învețe orice păcătos: "Să se apropie de Dumnezeu cu conștiința propriei nevrednicii". Nu există nici o rațiune în încercarea de a te îmbunătăți permanent prin eforturi proprii, nici de a gândi că meriți mântuirea. Trebuie să vin cum sunt ca un păcătos pierdut și așa El mă va accepta. El o face numai prin har.

Intrebări

1. Ești și tu ca această fetiță un reprezentant, un martor al Dumnezeului cel viu pentru cei din jurul tău?
2. Apelez, i sau accepți ajutor și salvare de la potențaii acestei lumi?
3. Sau ești convins că numai marele Profet, Adevăratul Om al lui Dumnezeu și anume Domnul Isus Hristos însuși te poate salva?

3. Cufundarea lui Naaman in raul Iordan

2 Impărați 5.10-14

Acum vedem, cum Naaman s-a smerit și s-a cufundat de șapte ori in Iordan. El nu a rămas însă in "albia raului", ci a ieșit afară ca un om nou. Acesta este un exemplu grăitor pentru noi creștinii, care de asemenea am experimentat o reinnoire, cand ne-am imbrăcat in omul cel nou.

Du-te și scaldă-te in Iordan

Elisei nu vedea necesar să vorbească personal cu Naaman. Intenția inteligentă, manifestată de el avea in vedere o acțiune de o astfel de manieră, incat totul să fie clar pentru ca problema să se rezolve repede. Naaman trebuia să invețe să se smerească. Mandria lui trebuia sfărămată. De aceea profetul nu a venit el însuși din casă ci a trimis un sol la el cu indicația: "Du-te, și scaldă-te de șapte ori in Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă. Și vei fi curat (versetul 10a). El a adăugat in același timp o promisiune clară: "Și carnea ta ți se va face sănătoasă și vei fi curat" (versetul 10b). In final, una din urmările ingrozitoare ale leprei, carnea bolnavă urma să cadă.

Puternicului comandant al armatei siriene, însă, nu i-a plăcut acest răspuns. Naaman interpretează acest mesaj al profetului ca o jignire. El s-ar fi așteptat la cu totul alt tratament; la un ritual complicat, așa cum probabil știa că procedează vrăjitorii păgani din țara lui (versetul 11). Desigur el era vrednic de un tratament onorabil. El nu era pană la urmă oricine. Pană la urmă el avea o anumită situație. Nu l-ar fi plătit el onorabil pe Elisei pentru

această slujbă? Ce fel de cerință mai era și aceasta: "Mergi și scaldă-te de șapte ori în Iordan?"... Ce injosire! Nu erau mai limpezi și curate raurile din Damasc, Abana și Parpar, mai bune decât Iordanul acesta îngust și nămolos? Nu putea face el o baie acasă? Naaman ar fi putut el însuși să se gândească la aceasta (versetul 12). Ca întotdeauna "*raurile și idolii Damascului*". Abia mai târziu va recunoaște că pe întreg pământul nu există nici un alt Dumnezeu, decât în Israel (versetul 15). Naaman era manios și se simțea adânc jignit. Comanda lui trebuie să fi fost: "Trageți fraiele cailor! Plecăm înapoi acasă!" Trebuie să fi fost o procesiune liniștită. Convoiul se îndrepta înapoi venind prin spate din munții Samariei.

Probabil că după un timp a avut loc un popas de odihnă, nu departe de Iordan. Acolo slujitorii lui Naaman au avut curajul să vorbească stăpanului lor (versetul 13). Ei au făcut-o cu tact și cu respectul cuvenit. Ei cinsteau pe comandant, ca pe *tatăl* lor. Ei l-au sfătuit direct (fără să-l întrebe în prealabil, dar cu prudență și decență. Dacă lui Naaman i s-ar fi cerut să facă ceva dificil, nu ar fi făcut? Nu ar fi aplicat el orice mijloc pentru a se însănătoși? Acum însă, profetul îi dăduse o sarcină atât de simplă: "Scaldă-te și vei fi curat". De ce să nu dea ascultare și cuvintelor simple ale omului lui Dumnezeu?

Viață nouă în Hristos

Se spune despre Naaman că a ascultat de cuvintele slujitorilor săi. El nu a mai stat să se gândească: "S-a pogorat atunci și s-a cufundat de șapte ori în Iordan (versetul 14a). Însă trebuie să fi fost greu pentru el să se înjosească atât de mult în prezența subalternilor săi. El a trebuit să coboare din carul său înalt, să pună deoparte hainele lui și să se cufunde în Iordan. Dar a făcut lucrul acesta, iar din mandria și noblețea lui nu a mai rămas nimic. Și apoi a făcut aceasta nu numai ca să fie pe placul slujitorilor săi. El nu a ascultat numai de ei, ci a urmat cuvintele omului lui Dumnezeu, așa cum spune versetul nostru. El a ascultat de Dumnezeu.

Aceasta este o frumoasă ilustrare a drumului mântuirii. Noi trebuie să devenim conștienți de starea noastră căzută, de

dependența noastră de păcat, de starea noastră de leproși înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să ne smerim înaintea Lui Insuși și să coborâm din "carul înalt" al mandriei noastre firești și al autoimportanței eului nostru. Noi trebuie să urmăm drumul, pe care El ni-l arată în Cuvântul Său. Mijlocul dumnezeiesc este ca noi să ne mărturisim păcatele, să dezbrăcăm omul vechi, să coborâm în raul morții. Cu alte cuvinte, noi trebuie să ne identificăm cu un Hristos care a murit pentru păcatele noastre. Nu există nici o altă posibilitate de a fi mantuiți și curățiți și de a primi viața nouă. "Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine", spune Domnul Isus (Ioan 14.6).

Naaman a fost ascultător și s-a cufundat de șapte ori în Iordan. Numele Iordanului înseamnă "a se scurge în jos". Raul izvorește între Liban și Muntele Hermon și se varsă în Marea Moartă, el ajunge departe în adânc sub oglinda mării. Acesta este un exemplu minunat al morții lui Hristos, Cel care a coborât din înălțimea cerului și s-a făcut pe Sine Insuși nimic. El S-a smerit pe Sine Insuși și a fost ascultător până la moarte. Numărul "șapte" vorbește despre desăvârșire. Naaman a trebuit să se cufunde de șapte ori. El a trebuit să se cufunde *complet*. Nimeni din omul vechi nu putea să mai rămână. În mod asemănător cum noi credincioșii suntem îngropați cu Hristos prin botezul în moarte. Noi suntem făcuți una cu El, în asemănarea morții Sale (Romani 6.4,5). Dar Naaman nu a rămas în "albia raului", el a ieșit complet schimbat din apă: "...și carnea lui s-a făcut iarăși cum este carnea unui copilăș, și s-a curățit" (versetul 14b).

Acesta este un tablou din viața cea nouă pe care noi am primit-o ca și credincioși. Noi, nu numai că am murit cu Hristos ci am și înviat cu El spre viață nouă.

O binecuvântare de șapte ori

Această parte a textului (versetul 14b), aruncă o lumină asupra celor catorva adevăruri ale Noului Testament (mai mult sau mai puțin întimplător am ajuns la șapte puncte). "Botezul" lui Naaman în Iordan ilustrează că:

1. Noi suntem *curățiți* de păcate și fărădelegi, care sunt lipite

de noi și de care suntem murdari în ochii lui Dumnezeu care este sfânt (Evrei 10.22).

2. "...legea Duhului de viață în Hristos, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții" (Romani 8.2).
3. Noi suntem *născuți din nou* (Ioan 3.3-5).
4. Noi *am fost făcuți vii* cu Hristos (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13).
5. Dacă este ceva în Hristos este o *făptură nouă*; cele vechi s-au dus (2 Corinteni 5.17; Tit 3.5).
6. Noi am dezbrăcat omul cel vechi și am îmbrăcat *omul nou* (Galateni 3.27; Efeseni 4. 22-24; Coloseni 3. 9-10).
7. Noi umblăm de acum în *innoirea vieții* (Romani 6.4).

Aici se arată de asemenea că Sfânta Scriptură vorbește despre *curățire* și nu despre *sfințire*. Păcatul ne face atât de necurați înaintea lui Dumnezeu, care este atât de curat. El nu suportă să vadă păcatul.

Promisiunea profetului era: "și vei fi curat" (versetul 10b). În legătură cu aceasta aici citim: "... și a fost curat" (versetul 14b). Noi, ca ucenici ai Domnului Hristos suntem de asemenea "curați deplin" (Ioan 13.10).

Intrebări

1. Ești dispus, să te smerești înaintea lui Dumnezeu?
2. Te-ai făcut tu una cu Hristos în moartea Sa și în învierea Sa și ai exprimat aceasta prin botez?
3. Umbli și tu în innoirea vieții?

4. A umbla in innoirea vieții

2 Impărați 5.15-19

In acest al patrulea capitol ne ocupăm de Naaman, după ce el a fost curățit, și vedem cum el voia să slujească Dumnezeului lui Israel. Aceasta este o lecție importantă pentru noi, căci și noi creștinii dorim să slujim Dumnezeului cel Viu și să Il onorăm.

Viața nouă de recunoștință a lui Naaman

Cum a reacționat Naaman la vindecarea și curățirea lui? El s-a întors cu intenția să-și arate recunoștința (versetul 15a). In această privință el este ca și samariteanul din Luca 17, tot un *străin* care s-a întors să mulțumească lui Dumnezeu, după ce a fost vindecat de lepra sa. La fel ar trebui să facem și noi, la randul nostru fiind și noi mantuiți de Domnul. Trebuie să cădem la picioarele Mantuitorului și să Il cinstim pentru mântuirea noastră. După întoarcerea noastră trebuie să-I arătăm de asemenea *noua ascultare*. Vedem și aici lucrul acesta ca o imagine. Nu a mai rămas nici o urmă de mandrie in Naaman, cand s-a întors la omul lui Dumnezeu împreună cu ajutoarele lui.

El nu a mai rămas șezand in carul său inalt, cum făcuse prima dată, ci a intrat in casa profetului. Foarte smerit, acum el vorbește despre sine ca și cum ar fi un slujitor al lui Elisei: "Iată cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pământul decat in Israel. Și acum primește, rogu-te un dar [*o binecuvantare*] din partea *robului* tău" (versetul 15b).

Naaman venise să facă cunoștință cu Dumnezeul cel adevărat, Creatorul cerului și al pământului. El recunoaște că toți ceilalți dumnezei, erau idoli care erau fără nici o putere de a salva (compară cu Isaia 45.20). El voia să arate lui Dumnezeu

recunoștința sa și de aceea a oferit lui Elisei un cadou. A făcut-o bine intenționat, dar a trebuit să învețe că harul lui Dumnezeu este în mod deplin gratuit. Și pentru noi este valabil exact la fel. Nu putem să plătim nimic pentru mântuirea noastră. Mântuirea în Domnul Hristos este fără plată. Binecuvântarea adevărată vine numai de sus, de la Tatăl luminilor (Iacov 1.17).

De aceea profetul refuză categoric o răsplată. El era numai un slujitor al Dumnezeului cel viu și nu putea să accepte nimic pentru minunea vindecării lui Naaman. Deși acesta a insistat ca el să ia ceva, a rămas la ceea ce a spus (versetul 16). Acest principiu este valabil și pentru noi: "Vindecăți pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați" (Matei 10.8). Există însă un fel stricat de gândire, de a accepta că "evlavia" ar fi un izvor de câștig (1 Timotei 6.5). Ghehazi însă, era totuși o astfel de persoană, care părăsise drumul adevărului, așa cum vom vedea.

Viața în prezența lui Dumnezeu

Înima lui Naaman era acum într-o stare potrivită. El voia fără îndoială să slujească Dumnezeului lui Israel. Deși nu a putut să plătească nimic profetului pentru vindecarea sa, putea să îl întrebe câte ceva. Naaman voia într-adevăr să înceapă o viață nouă. Acest lucru este valabil și pentru noi, pentru că după ce am fost treziți la o viață nouă cu Hristos urmează să trăim în faptele bune pe care le-a hotărât Dumnezeu mai înainte ca să umblăm în ele (Efeseni 2.10).

Comandantul armatei siriene a avut următoarea dorință: "Atunci Naaman a zis: « Fiindcă nu vrei să primești tu, îngăduie să se dea robului tău pământ cât pot duce doi catari; căci robul tău nu mai vrea să mai aducă altor dumnezei nici ardere de tot, nici jertfă, ci va aduce numai Domnului" (versetul 17). Aici avem o dovadă clară a schimbării lui, o roadă frumoasă a vieții noi pe care el a primit-o. Dacă ne întoarcem de la idoli la Dumnezeu, dorim din acest moment să slujim numai Dumnezeului cel viu și Adevărat (compară cu 1 Tesaloniceni 1.9).

Și urmează să slujim conform Voiei Lui, descoperite, pe o bază ce

corespunde sfințeniei Sale. Exact ca și Naaman, trebuie să slujim pe *principii curate*. Probabil el a făcut din pământul pe care l-a luat "un altar" pentru Iehova și a adus pe el jertfe de ardere de tot și jertfe de mulțumire (Exod 20.24). Patriarhii lui Israel au procedat în același fel. Ei făceau deseori un altar din pământ așa cum vedem în Geneza. Slujba pentru Dumnezeu cel Adevărat, are influență asupra închinării noastre în părtășie.

Avem noi un asemenea altar la care să chemăm Numele Domnului? Ca și creștini, avem un altar așa cum ni se spune clar în Evrei 13.10. Acesta nu este un altar literalmente din pământ, din bronz sau aur, ci un altar în sens simbolic al cuvântului. Noi avem un loc unde îl întâlnim pe Dumnezeu sau mai bine zis avem o Persoană, prin care ne apropiem de El. Hristos Însuși este punctul central al închinării și prin El avem intrare la Dumnezeu, îndrăzneală spre a intra în Locul Preasfânt (Evrei 10.19; 13.15).

Slujim noi Dumnezeului nostru cu o inimă recunoscătoare, personal și împreună cu alții? Ne apropiem noi de El ca de Cel care este Preot? Prezentăm noi lui Dumnezeu o jertfă de laudă, ceea ce este rodul buzelor noastre care mărturisesc Numele Lui? Îi plătim noi tribut pentru mântuirea Lui cea mare? Ne este clar că numai Lui îi datorăm toată mulțumirea pentru mântuirea noastră?

A trăi fără compromisuri lumești

Dar vedem aici încă ceva. O astfel de viață în prezența lui Dumnezeu va aduce cu siguranță și dificultăți cu sine. Noi nu putem să slujim lui Dumnezeu și lumii. Oamenii din jurul nostru constituie prilejuri de compromis. Și Naaman avea o astfel de problemă. El devenise imediat conștient, de aceea a spus totul cu sinceritate lui Elisei (versetul 18). Stăpanul său, împăratul Siriei era probabil un slujitor al idolilor. Urma el oare să meargă în templul idolilor ca și slujitorul pe a cărui mână se rezema împăratul? (compară cu 1 Împărați 7.2). L-ar ierta Iehova dacă

in indeplinirea obligatiilor sale s-ar pleca in fata lui Rimon? ¹

El nu a primit un raspuns complicat. Profetul a spus simplu: "Du-te in pace." Aceasta nu inseamna ca Elisei considera ca este bine sa mergi pe doua carari (pe drumuri diferite). Era imposibil sa slujesti lui Dumnezeu si Rimon, chiar daca aceasta din urma o faci doar din traditie. Dumnezeu nu vrea ca cineva sa fie in legatura cu idoli (1 Corinteni 10.14). Dar el ar urma sa rezolve aceasta dificultate la timpul si in felul Sau. Naaman era convins de aceasta si de aceea Elisei a putut sa liniesteasca constiinta lui.

Naaman a putut sa-si continue drumul sau cu bucurie asa cum se spune despre famenul etiopian (Faptele Apostolilor 8.39). Nimeni nu putea sa-i ia pacea pe care o dobandise. Aceasta a fost o comportare corecta din partea lui Elisei. Oamenii care s-au pocait de curand, nu trebuie sa fie intampinati cu o lista lunga de reguli si prescriptii, care sa le fie puse in sarcina. Ei trebuie sa fie invatati sa umble in credinta. Dumnezeu Insuși ii conduce pe cararea neprihanirii din pricina numelui Sau și El le va ajuta sa-si rezolve problemele.

Intrebări:

1. Ești tu recunoscător pentru mântuirea ta?
2. Ai și tu un altar, pentru a te inchina Domnului (compară cu Evrei 13.10)?
3. Este noua ta viață ca și creștin fără compromisuri lumești?

¹ Rimon era zeul sirienilor, fiind pentru ei zeul tunetului. Rimon se traduce in limba sirienilor Hadad, de la care se trage numele Ben-Hadad. Uneori apar ambele nume combinate de exemplu Hadadrimon (Zaharia 14.12).

5. Sfarșitul lui Ghehazi

2 Impărați 5.20-26

După ce am văzut cum Naaman a fost curățit și cum el și-a dedicat viața lui Dumnezeu, ne îndreptăm atenția asupra sfarșitului trist al lui Ghehazi. Acesta este un avertisment serios pentru creștinii de nume.

Lăcomia lui Ghehazi

Sfarșitul capitolului ilustrează o replică intunecoasă față de relatarea curățirii lui Naaman. Lăcomia lui Ghehazi contrastează profund cu altruismul (dezinteresul) lui Elisei. Minciuna slujitorului este într-o puternică contradicție cu sinceritatea stăpanului. Aici vedem de asemenea cum Dumnezeu încearcă inima și răunchii (Psalmul 7.9; Ieremia 11.20). El judecă simțirile și gândurile inimii (Evrei 4.12). El aduce chiar ceea ce este ascuns la lumină și descoperă planurile inimii (1 Corinteni 4.5). El are puterea să dea pe față pe fățarnici. El știe totul. Astfel aici vedem ce gândește Ghehazi și planurile pe care le urzește el (versetul 20). El intenționează ca secretul lui să rămână ascuns. El nu ține cont de Dumnezeu cel viu. Ce apreciere eronată, ce eroare de a gândi că ar putea să abuzeze de poziția înaltă și de autoritatea omului lui Dumnezeu, fără consecințe serioase!

Ghehazi manat de goana după bani și bunăstare, a căzut dintr-un păcat în altul. Este o listă tristă de minciuni păcătoase și înșelătorie, desconsiderare a stăpanului său și abuz de autoritate. De fapt: "iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor" (1 Timotei 6.10). Și lăcomia nu este altceva decât închinare la idoli (Coloseni 3.5). Ghehazi s-a aprins atât de tare încât a avut chiar

nerușinarea de a jura pe Dumnezeu, că va alerga să ia ceva de la Naaman. "Viu este Domnul" - ce jurământ fals și stupid! Ghehazi se dă drept sfânt, dar va fi în curând demascat.

Slujitorul profetului nu a avut nici un respect față de lucrarea stăpanului său. Pentru el era de neînțeles cum ajutase stăpanul său, necondiționat, pe acest sirian, dușmanul lui Israel. În mod vizibil, el desconsideră faptul că Naaman venise să cunoască pe Dumnezeul lui Israel și să învețe să trăiască prin har. El considera că ar fi păcat să desconsidere o asemenea ocazie favorabilă. El aleargă repede după Naaman pentru a repara această eroare. Naaman a văzut că cineva aleargă după el, a sărit din carul său și a întrebat îngrijorat: "Este bine totul?" (versetul 21b).

Ghehazi a replicat printr-o minciună: "Au venit doi profeți (săraci) la Elisei". Apoi a urmat întrebarea, dacă ar putea să aibă un talant de argint și două haine de schimb. Naaman era bucuros să poată arăta recunoștința lui pe acest drum și a dat o cantitate dublă de argint și de haine față de ce i s-a cerut. Cu ajutorul slujitorilor lui Naaman, Ghehazi a dus totul pe deal aproape de casa lui Elisei. Aici el și-a luat rămas bun de la ei și a dus comoara într-un loc sigur.

Confruntarea cu Elisei

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Ghehazi a intrat și a stat în fața stăpanului său. El se dădea drept un slujitor credincios. Elisei i-a pus o întrebare concludivă: "De unde...Ghehazi?" (versetul 25a). Astfel de întrebări pătrunzătoare sunt caracteristice Scripturii. În Geneza, de exemplu, există trei întrebări fundamentale: "Unde ești?", "Ce ai făcut?", "De unde vii și încotro mergi?" (Geneza 3.9; 4.10; 16.8).

Cu ultima minciună Ghehazi încearcă să ascundă înșelăciunea sa: "Robul tău nu s-a dus nicăieri" (versetul 25b). Apoi urmează demascarea. Dumnezeu a descoperit lui Elisei adevărul. El a văzut cum s-au petrecut lucrurile: "Oare n-a fost duhul meu cu tine, când a lăsat omul acela carul și a venit înaintea ta?" (versetul 26a). Elisei pune acum ultima întrebare cercetătoare:

"Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe?" (versetul 26b).

Gehazi gândește de fapt că era o ocazie specială să-și făurească o viață nouă. Și azi sunt mulți credincioși care sunt influențați ușor de a-și făuri repede o bunăstare materială, dar dacă vom discuta liber această chestiune vom vedea că Gehazi nu cunoștea adevărata situație a zilelor în care trăia, că era un timp în care urma judecata (compară cu Luca 12.56). El nu înțelegea că era mai bine să trăiască în sărăcie cu omul lui Dumnezeu, decât în bunăstare. Dar cum este cu noi? Observăm și noi că trăim ultimele zile? Avem viziunea timpului să știm ce trebuia să facă Israel? (compară cu 2 Cronici 12.33). Dorim să fim slujitori ai Domnului care așteaptă venirea Lui?

Pedeapsa

Gehazi a fost lovit pe drept cu boala de care a fost vindecat Naaman. Pentru că și-a însușit pe nedrept arginții lui Naaman, a luat de la el și boala lui. Pe vremuri, judecata era colectivă (compară cu Iosua 7.24; Daniel 6.24). Lepra se va lipi de el și de urmașii lui pentru totdeauna (versetul 27a). Apoi Gehazi l-a părăsit pe stăpanul său și a ieșit (versetul 27b; compară și cu Exod 4.6; Numeri 12.10). Și Gehazi a ieșit dinaintea lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada. Marcat complet de boala sa, el a ieșit dinaintea lui. Moral era imposibil pentru el să mai rămână în apropierea lui Elisei, deși ar fi putut să fie vindecat așa cum prevedea legea leproșului (Levitic 13.13).

Această pedeapsă aspră era potrivită cu gravitatea păcatului. El nu a ținut cont că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. El a cedat plăcerii firești (bani și bunăstare). El a abuzat de autoritatea omului lui Dumnezeu. El a mințit pe profet. El a disprețuit harul lui Dumnezeu față de națiuni. El nu a avut înțelegere față de timpul în care trăia.

Dar cât de îngrozitor pentru cineva care a trăit atât de aproape de Elisei și să umble în acest fel! Nu știm dacă Elisei l-a mai văzut vreodată. Aceasta este o atenționare serioasă pentru creștinii de lume, pentru toți care mărturisesc pe Domnul Hristos,

Omul lui Dumnezeu, dar nu Il cunosc cu inima. Sfarșitul lui Ghehazi ne duce cu gandul la ceea ce scria Pavel, un profet al Noului Testament, corintenilor care spuneau că il cunosc pe Domnul. El le-a dat un avertisment serios: "Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema! "Maranata!" (Domnul nostru vine!)" (1 Corinteni 16.22). Astfel de persoane trebuie să sufere pedeapsă veșnică - "Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui" (2 Tesaloniceni 1.9).

Intrebări

1. Te-ai probat vreodată dacă ești credincios adevărat (compară cu 2 Corinteni 13.5)?
2. Recunoști că dacă nu te întorci de la idoli la Dumnezeu ești vinovat ca și Ghehazi?
3. Cauți tu prezența Domnului Hristos, Omul lui Dumnezeu, dintr-o inimă sinceră?

Concluzie

Vindecarea lui Naaman nu este doar o istorisire minunată din trecutul îndepărtat. Ea este foarte folositoare și pentru noi, cei care trăim la sfârșitul a douăzeci de secole după nașterea lui Hristos. În această broșură, noi îl vedem pe Naaman din punctul de vedere nou-testamental. Curățirea lui este o ilustrare minunată a drumului mântuirii, a curățirii noastre de păcate, a înnoirii noastre lăuntrice complete care urmează credinței în Domnul Hristos; Naaman a fost complet curățat și din acest moment și-a dedicat viața Dumnezeului cel viu și Adevărat. Pe de altă parte sfârșitul nenorocit al lui Ghehazi este o atenționare serioasă pentru a nu nesocoti marea mântuire.

Traducere din limba germană de Ion Petru